

Semnele timpului și rămășița

30 decembrie 2004

Gili Cârstea

„Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!” (Is. 30:11).

Omenirea are ocazie, zilele acestea, să înțeleagă mai bine ca niciodată semnificația extrem de gravă a cuvintelor pe care conștiința poporului ales le arunca în urechile mesagerilor lui Hristos, ori de câte ori Acesta trimetea pe cineva cu o solie de har vindecător la poporul Său.

Insultat, batjocorit și gonit din afacerile planetei Pământ, Mielul lui Dumnezeu nu mai reușește să țină întinsă mantaua de har protector peste lumea noastră. Rămasă de capul ei, creația începe să ne arate cât de fragilă este crusta de argilă pe care dorim noi să construim, alături de creierele înfierbântate ale acestei lumi, un secol de aur.

Zilele trecute, adâncul s-a cutremurat mortal pentru zecile de mii de semeni ai noștri, care nu doreau altceva decât să se bucure câteva clipe departe de lumea nebună, nebună de acasă. Oceanul, liniștit în granițele lui, pe care nu obișnuia să le depășească, s-a ridicat acum deasupra digurilor de protecție, răvășind un continent întreg. Valurile seismice au pulverizat litoralul pe mii de kilometri, forța șocului seismic a balansat pământul pe orbita lui solară, iar geografia zonei din Asia de sud-est s-a modificat în câteva secunde, pentru totdeauna.

Martori ai acestui cataclism fără precedent, noi ne întrebăm dacă undele seismice ale dezastrului au ajuns și la urechile surde ale teologilor creștini, dar în mod special, am fi interesați dacă ele reușesc să atingă inima teologilor adventiști. Dintre toți cei care susțin că Dumnezeu este la originea dezastrelor biblice, nici unul nu s-a ridicat zilele acestea să spună lumii că Dumnezeu este implicat în cutremurul devastator din Sumatra. Ei văd mâna lui Dumnezeu în potop, în exploziile teribile care au șters de pe fața pământului Sodoma și Gomora, dar acum, inexplicabil, deplâng cutremurul, un cataclism natural declanșat natural. Dacă Dumnezeu a fost în furtuna nimicitoare care i-a înghițit pe antediluvieni, dacă El a fost în focul care a mistuit pe nepăsătorii din Sodoma, de ce nu Îl prezentăm noi astăzi lumii ca fiind Cel din spatele cutremurului din Asia? Oh, consecvență, ce tsunami uriaș te-a scufundat în fundul oceanului teologiei moderne?

Un popor care speră să fie „al treilea Ilie” trebuie să știe sigur că Dumnezeu nu este nici în furtună, nici în foc, nici în cutremurul de pământ, dacă vrea să

cheme afară din Babilon hoardele confuze și speriate, care curând „își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.”

„Al treilea Ilie” trebuie să descopere „susurul blând” al dragostei fără egal a unui Dumnezeu insultat, înainte de a primi nobila misiune de a da lumii marea strigare. Acest popor a fost chemat să spună lumii că, în lipsa Sfântului lui Israel, planeta aceasta va fi lovită de forțe naturale oarbe, care nu cunosc mila, dreptatea sau nevinovăția. Fără harul protector al lui Dumnezeu, puterile cerului se clatină, pământul își schimbă periculos axa de rotație, frumosul și necesarul nostru ocean cuminte devine imprevizibil, aerul devine toxic, iar inima omenească extrem de crudă. Acestea nu sunt pedepsele lui Dumnezeu, spre a ne speria să trecem de partea Sa, sau ca o răsplată pentru nelegiuirea noastră, așa cum avertizează profeții lui Baal, în lupta lor seculară de a deforma caracterul lui Dumnezeu. Acestea sunt consecințele firești ale maltratării creației, simultan cu realizarea dorinței noastre de a fi lăsați în pace cu Sfântul lui Israel.

Omenirea, din ce în ce mai îngrozită de puterile pământului care au început să se clatine, va năvăli în biserici, într-un ultim efort de a salva planeta. Dacă al treilea Ilie își va rata misiunea, prezentându-L pe Dumnezeu în furtună, în foc și cutremur, nimic nu va mai împiedica omenirea de a se pleca iremediabil la picioarele lui Baal. Avertizarea este cutremurătoare:

Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă... El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalipsa că „tot pământul se mira după fiară” (AU, 1 ianuarie 1901).

Deja omenirea se prosternă în fața lui Baal, pe care îl numesc Hristos și Dumnezeu, în timp ce „Sfântul lui Israel” este tot mai necunoscut, nedorit și neînțeles. Nu a sosit oare timpul ca lumina îngerului din Apocalipsa 18 să lumineze pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu? Nu ne-a spus inspirația că aceasta va fi „ultima solie de har”?

În timp ce „al treilea Ilie” se joacă de-a religia și curtează tot mai insistent înaltele foruri din Babilon, negociind pentru o felie mai mare din tortul ecumenic, alte milioane de oameni se pregătesc pentru gropile comune ale disperării planetare, întrebându-se cu ce au greșit sau de ce sunt ei mai păcătoși ca alții.

Ajută-ne, Doamne, să înțelegem că valurile seismice ale nebuniei păcatului vor lovi tot mai violent omenirea confuză, iar vina acestei agonii prelungite se află în strigătul nostru subconștient de a fi lăsați în pace cu „Sfântul lui Israel,” a cărui neprihănire o contestăm, o deformăm și o îngropăm la amvoanele noastre.
